

BAKALÁŘSKÁ PRÁCE

MONUMENTÁLNÍ TVORBA V EXTERIÉRU PRAŽSKÝCH SÍDLIŠŤ 70. A 80. LET 20. STOLETÍ

AUTOR: **Milan Bobek**

POSUDEK OPONENTA:

Předložená bakalářská práce se zabývá specifiky výtvarné tvorby v exteriéru sídlišť postavených v Čechách v 70. a 80. letech minulého století, tedy v době totalitního režimu. Ačkoli jde o fenomén, který se v nějaké míře týká většiny českých sídel, autor si pro konkrétní předvedení vybral sídliště v Praze 8 – Kobylisích, kde vyrůstal. Je pro něj modelovým příkladem, který ovšem může popsat nejen „zvenčí“ coby nestranný pozorovatel, ale též jako ten, pro něhož byly umělecké objekty určeny zejména a kdo k nim také může zaujmout osobní stanovisko. S tím též ke své práci přistupuje – vedle faktografických materiálů dokumentujících dobu a její politickou situaci, která výrazně ovlivňovala všechny sféry života včetně uměleckého projevu, chce těžit zejména ze své osobní zkušenosti.

Domnívám se, že ve výsledné práci navzdory této proklamované snaze dominuje spíše současný pohled vystudovaného výtvarníka - „profesionála“ nad zprostředkováním zkušenosti a prožitků chlapce, který v daném prostředí vyrůstal. Otázkou samozřejmě je, nakolik by to vůbec bylo v textu zvoleného charakteru možné. Nicméně více než to, jak vybraná výtvarná díla působila na autora jako chlapce a co pro něj tehdy znamenala, se čtenáři nabízí hodnocení z pozice dneška. Nechci tím říci, že by to bylo špatně – naopak, pasáže popisující jednotlivá díla a pokoušející se zároveň zasadit je do kontextu ostatní tvorby toho kterého umělce mi připadají nejpřínosnější (kapitola 7.2.). Chci jen poukázat na jistý rozpor mezi tím, co autor na začátku práce či jejích jednotlivých částí avizuje, a tím, co nakonec předvede.

Tak je tomu, zdá se mi, ve více případech, zejména však v kapitole 7.4. Na jejím začátku si autor klade otázku, zda „obstojí socialistická architektura a výtvarná tvorba ve srovnání s tehdy svobodnou částí vyspělého světa (především Evropy).“ Dále se však dočteme pouze, že masová bytová výstavba se všemi svými negativy je problémem i v ostatních zemích Evropy od nás na západ, případně jak se tam dnes s problémem zkvalitnění bytového fondu vypořádávají - ovšem jakýkoli záběr k uměleckému dílu v těchto celcích již zcela chybí.

V závěru své práce se autor kritizovaných sídlišť zastává s poukazem na „celkovou vybavenost“, a to i s důrazem „na vybavenost kulturní (včetně uměleckých děl)“. Kromě poněkud diskutabilní „celkovosti“ oné vybavenosti se nabízí zvážit právě specifickou architektonicko-urbanistickou formu, kterou tato „vybavenost“ na sídlištích měla – a to právě v souvislosti s vybraným tématem. Zajímavé by bylo, kdyby autor - sám výtvarník - promyslel nejen specifičnost tehdejšího zadávání, vzniku a financování výtvarných děl, bezpochyby řízeného režimem, ale také případný vliv urbanistického a architektonického řešení sledovaných obytných celků na uměleckou tvorbu, tedy souvislost urbanisticko-architektonických specifik sídlištní výstavby a děl, která právě pro tyto exteriéry vznikala.

Problematickostí podmínek umělecké tvorby ve sledované době by pro čtenáře jistě vystoupila plastičtěji, kdyby se autor pokusil popsat nějaký typický či modelový příklad toho, kterak ona „schvalovací“ procedura v reálu vypadala.

To jsou ale spíše náměty k dalším úvahám.

Domnívám se, že předložená práce splňuje kritéria, která jsou na bakalářskou práci kladena, doporučuji ji k přijetí a obhajobě. Celkově ji hodnotím jako velmi dobrou, bodové ohodnocení pak navrhuji v rozmezí 30-35 bodů podle průběhu obhajoby.

V Praze dne 4.6.2008

Marie Pětová